

на Делисиас. Никога в живота си не бях виждал толкова слънце и цветовете, толкова пронизващ контраст между ветлините и сенките. В катедралата имаше тонове от злато и сребро, безценни произведения от слонова кост, одежди от разкошни платове, и хиляди диаманти, изумруди и рубини, които замрежваха погледа, а около нея гъмжеха сакати инвалиди от гражданската война и гадни, въшливи просяци. Сутрин жизнерадостни жени, забулени в тъмни вуали, отиваха на литургия в катедралата, а вечер тъжни кокотки смучеха цитронада в отсрещния бар. Така добивах парадоксалното впечатление, че кокотките бяха богомолки, а богомолките - уличници. Но това впечатление се дължеше очевидно на умората от тропическата горещина.

На третия ден, когато се прибрах в хотела, заварих в хола маестро Кинтана.

- Къде се губите по цял ден? - попита той сърдито. - Тази ви търсих да ви покана на обяд у дома, а снощи говорих по телефона за вас с Алмасака. Той ми каза, че не сте от най-глупавите чужденци, които посещават Испания.

Тонът му бе рязък и злъчен, но в думите му долових нещо подобно на комплимент и отчасти на извинение, задето ме бе изпъдил през първия ден. Отговорих сдържено, че не бих желал да злоупотребявам с приятелските му чувства към сеньор Алмасака.

- Оставете това!... - рече художникът като махна с ръка, сякаш искаше да разкъса мрежите на досадната испанска официалност. - Ще вечеряме някъде заедно, а после ще идем в Лас Каденас... Там ще ви представя една знаменитост. Мисля, че това е най-сполучливото, което мога да предложа на един чужденец, отегчен от безобразната скука на светии, паметници и катедрали... Чували ли сте нещо за Нанделита?... О, не се тревожете!... Това не е кокотка от Лас Каденас, а почтена жена, с която имам среща в това заведение... Дори самият Алмасака би изоставил лабораторията и книгите си заради нея,